

J. Corbett: Proč lidé stále věří médiím, když se prokazatelně mýlí? Gell-Mannův efekt amnézie

- CZ24 News | 14. prosince 2023

SVĚT: Viděli jste někdy zprávu o něčem, čím jste si sami prošli? Nebo si přečíst článek v časopise o tématu, které náhodou znáte? Pokud ano, pak jste pravděpodobně zažili to, co většina lidí v takové situaci cítila: hněv a pobavení. “Jak mohl ten idiotský reportér tak ošklivě pokazit příběh?! To není vůbec přesné!” Jak se ukazuje, novináři se často pletou v nejzákladnějších faktech příběhu a nezávislí pracovníci v termínu mají tendenci váhat, když musí v několika odstavcích shrnout to, co jiní strávili desetiletí zkoumáním.

To není překvapivé. Ve skutečnosti se to dá očekávat. Koneckonců, přepracovaní “reportéři” a spisovatelé na volné noze obvykle nejsou odborníky na jakékoli tajemné téma, které jim jejich editor tento týden přidělil. Jsou jen placeni za to, aby chrlili nějakou kopii na dané téma, než přejdou k dalšímu dílu.

Nyní je překvapivé: ihned po přečtení této nepřesné, chybami prošívané zprávy, o níž víme, že je vážně chybná, otočíme stránku, přejdeme k dalšímu příběhu, zapomeneme, že tito reportéři jsou idioti, a pokračujeme víceméně v přijímání co čteme v nominální hodnotě. Věděli jste, že tato zvláštní amnézie, kterou všichni zažíváme – tento akt zapomínání, který nám umožňuje věřit tomu, co čteme, dokud to není v naší kormidelně – má své jméno? No, to platí!

A přemýšleli jste někdy o tom, jak byl tento fenomén vyzbrojen mocnostmi, které by neměly být, aby nás přiměly věřit v nesmysl a absurditu? No to byste měli!

A přemýšleli jste někdy, jak můžeme uniknout z této pasti? No, mám!

Takže dnes prozkoumáme Gell-Mann Amnesia Effect!

Ahoj lidi, tady James. Jako vždy si užijte zbytek tohoto úvodníku zdarma níže. Pokud byste však chtěli získat přístup k úplnému zpravodaji pro odběratele Corbett Report – s exkluzivním videochatem pro odběratele s mimořádným editorem videa Brocem Westem A speciálním vánočním slevovým kódem pro členy Corbett Report na nákup médií v obchodě NewWorldNextWeek.com za 50 % (!) off — pak prosím zvažte, zda se stát členem Corbett Report ještě dnes.

Gell-Mannův efekt amnézie

Ve svém projevu na International Leadership Forum v La Jolla v Kalifornii v roce 2002 Michael Crichton – uznávaný autor bestsellerů a známý kritik hysterie globálního oteplování – vymyslel nový termín: Gell-Mann Amnesia Effect.

Efekt je pojmenován podle amerického teoretického fyzika Murrye Gell-Manna a Crichton jej popsal takto:

Stručně řečeno, Gell-Mann Amnesia Effect funguje následovně. Otevřete noviny a najdete v nich článek na téma, které dobře znáte. V Murrayově případě fyzika. V mém showbyznysu. Přečtete si

článek a uvidíte, že novinář absolutně nerozumí ani faktům, ani problémům. Často je článek tak špatný, že ve skutečnosti prezentuje příběh pozpátku – obrací příčinu a následek. Říkám tomu příběhy „mokrě ulice způsobují déšť“. Je jich plný papír.

V každém případě čtete s podrážděním nebo pobavením četné chyby v příběhu – a pak otočíte stránku k národním nebo mezinárodním záležitostem a čtete s obnoveným zájmem, jako by zbytek novin byl nějak přesnější o vzdálené Palestině než šlo o příběh, který jste právě četli. Otočíte stránku a zapomenete, co víte.

Stručně řečeno: když skutečně máme odborné znalosti v zkoumaném předmětu, téměř vždy zjistíme, že mediální reprezentace tohoto tématu v lepším případě chybí a v horším případě přímo lži. Ale z nějakého důvodu, jakmile otočíme stránku nebo překlopíme kanál, vrátíme se zpět k přesvědčení, že ostatní novináři a autoři tam skutečně vědí, o čem mluví.

Proč tedy Crichton tento fenomén pojmenuje po Murray Gell-Mannovi? Pro odpověď na tento dotaz si budete muset přečíst celý jeho projev. Ale i když je termín „Gell-Mann Amnesia Effect“ pro Crichtona původní, je třeba poznamenat, že samotný koncept byl popsán dříve.

Vezměme si například „Knollův zákon přesnosti médií“ – připisovaný americkému novináři Edwinu Knollovi – který říká, že „vše, co čtete v novinách, je naprosto pravdivé, kromě vzácného příběhu, o kterém náhodou víte z první ruky“.

Nebo bychom mohli jít ještě dále, až k Thomasi Jeffersonovi, který v dopise Johnu Norvellovi v roce 1807 napsal:

Nyní nelze věřit ničemu, co je vidět v novinách. Samotná pravda se stává podezřelou tím, že je nasazena do toho znečištěného vozidla. Skutečný rozsah tohoto stavu dezinformací je znám pouze těm, kteří jsou v situacích, kdy konfrontují fakta v rámci svých znalostí se lží dne.

Ale ať vhled pochází odkudkoli, všichni ze zkušenosti víme, že je pravdivý. A pokud máme být upřímní, všichni jsme čas od času vinni touto amnézií. Ano, dokonce i já.

Víte, ve snaze být informován o tématech a perspektivách NPC, čas od času poslouchám normie podcasty, čtu normie publikace a dokonce sleduji normie programy. Nedávno, když jsem sledoval vlákno z poučné knihy Toma Hollanda *Dominion: The Making of the Western Mind*, začal jsem poslouchat holandský rozhodně méně informativní podcast *The Rest is History*. Spolu se spolumoderátorem Dominicem Sandbrookem se Holland v každé epizodě pokouší shrnout nějakou významnou událost v (mainstreamové) historii, od pádu starověkého Říma po vzestup moderní Číny (a zdánlivě vše mezi tím).

Jak se dá očekávat v podcastu pořádaném dvěma mainstreamovými historiky, jakýkoli náznak konspirační reality nebo čehokoli, co by zásadně zpochybňovalo ortodoxní historická tvrzení, je okamžitě zamítnuto, často ve výsměšných termínech. A nevyhnutelně ty podcasty, které se specificky zabývají konspirativními tématy (jako série o záhadě Katarů), se rychle zvrhnou v cvičení v opakování učebnicově schválené historie a odsuzování konspirativní fantazie.

Když jsem se nedávno ponořil zpět do nekonečného, matoucího bludiště informací o atentátu na JFK pro svou nedávnou prezentaci JFK Lancer na JFK: From Mongoose to Gladio, zjistil jsem, že musím poslouchat edice nejnovějších podcastů Holland a Sandbrooka o atentátu na JFK. s očními bulvami bezpečně upevněnými, aby se nevysouvaly z důlků.

Pro dvojici „profesionálních“ historiků je skutečně zarážející, jak je jejich sumarizace atentátu ulítlá, zavádějící a často přímo nepřesná. Přehlíží body, které by vyžadovaly, aby byly správně dokresleny

rukopisy celé knihy, zavrhuji celé cesty zkoumání argumenty z nedůvěry a jiných mylných úvah, ignorují studijní obory, které skuteční výzkumníci atentátů v některých případech zkoumali celou svou kariéru a prezentovat samozřejmě lži jako nezpochybnitelné pravdy. (Věděli jste například, že Jack Ruby zastřelil Oswalda, protože byl tak rozrušený myšlenkou, že Jackie musí svědčit u Oswaldova soudu?)

Chvilka zamyšlení mi samozřejmě pomáhá uvědomit si, že naprostou absurditu tohoto konkrétního seriálu podcastů vnímám pouze proto, že mám o zkoumaném tématu zvláštní znalosti. Ve vydáních jejich podcastů zabývajících se tématy, ve kterých se tak dobře nevyznám – jako je například ten o stavbě Tádž Mahalu nebo ten, který se zabývá vikingským čarodějnictvím – s větší pravděpodobností přijmu Hollandova a Sandbrookova data, tvrzení a citace jako fakt, i když jsem opatrný ohledně jejich interpretací těchto faktů.

Ano, všichni jsme zasvěceni do stejného efektu amnézie. Naše důvěřivost při konzumaci médií je, alespoň do určité míry, v nepřímé korelaci s našimi znalostmi o daném tématu.

Ve skutečnosti každý, kdo si myslí, že je vůči tomuto účinku imunní, zjevně neabsolvoval můj online kurz Mass Media: A History, a proto pravděpodobně nezná výzkum Herberta Krugmana a Tonyho Schwarze a dalších, kteří prokázali, že masmédia (a zejména elektronická média) dokážou obejít naše vědomé procesy uvažování a ovlivnit nás na podvědomé úrovni ještě předtím, než si vůbec uvědomíme, co vnímáme. Náš podvědomý mozek bere to, co vidíme (nebo čteme), víceméně za nominální hodnotu, pokud a dokud náš vědomý mozek tento materiál aktivně nezpochybňuje.

“No a co?” možná si říkáte. “Proč na tom nezáleží?”

Proč na tom záleží

Dobře, takže lidé jsou důvěřiví idioti. Co je ještě nového?

No, jeden problém s médii je ten, že i když jste si vědomi idiocie průměrného reportéra, vaši přátelé ne. A stačí se podívat na rozpad tolika přátelství a rodinných vztahů v průběhu scamdemie, abychom si uvědomili, jak šíravé může být, když naši přátelé, spolupracovníci, sousedé a blízcí propadnou mediálním manipulacím.

Ale i pro ty z nás, kteří si uvědomují neschopnost a lživost médií, je stále příliš snadné brát to, co vidíme nebo čteme, za nominální hodnotu.

Vezměme si například tento nedávný úvodník New York Times: „Překvapivý důkaz o ztrátě učení je k dispozici“.

Důkazy jsou nyní k dispozici a jsou zarážející. Uzavření škol, které na začátku pandemie vzalo 50 milionů dětí ze tříd, se může ukázat jako nejničivější narušení v historii amerického školství. Také to posunulo pokrok studentů v matematice a čtení zpět o dvě desetiletí a rozšířilo propast ve výsledcích, která odděluje chudé a bohaté děti.

Páni! Opravdu The New York Times připouští, že samotná politika, kterou v posledních několika letech prosazovala, je nezmírněnou katastrofou? Jaké vítězství!

Mediálně zdatní konspirační realisté z davu samozřejmě poukážou na to, že autoři op-ed si z tohoto příběhu předvídatelně vzali přesně špatné ponaučení. Konkrétně gang NY Times předvídatelně zastává názor, že aby vlády napravily křivdy podvodu, musí nasypat ještě více peněz do svých indoktrinačních systémů a zajistit, aby děti dostávaly ještě více státního školství. Manipulace je zde zřejmá, ne?

Ale počkat, bude hůř! Koneckonců, kdo se pozastaví nad rámováním příběhu: že nikdo nemohl vědět, že zavírání škol, maskování dětí, nucení dětí do „Zoom“ tříd (a dokonce i Zoom obědy) a jiné zneužívání těch nejmladších a nejzranitelnějších členové naší společnosti budou škodit sociálnímu a duševnímu vývoji celé generace.

Kdo to mohl vidět přicházet? No a co ti rodiče, kteří se ze všech sil snažili ochránit své děti před tímto šílenstvím? Ti opatrovníci, kteří se během šílenství podvodu snažili vytvořit prostor normality pro děti? Ti hrdinové, kteří bojovali za ochranu tělesné autonomie dětí před vynucenými lékařskými zásahy státu biologické bezpečnosti? Víte, lidé, kteří, zatímco se všechno to zneužívání dětí odehrávalo, byli zesměšňováni, zesměšňováni a pronásledováni – těmi samými op-ed spisovateli NY Times a jejich důvěřivými čtenáři.

Je však zvláštní, že celá ta sága má posádku NYT díru v paměti. Místo toho mohou předstírat, že jsou „Šokovaní! Šokovaní!“ zjistit, že uzamčení společnosti na několik let má nepříznivé důsledky. A, bohužel, většinu lidí, kteří čtou tento „Překvapivý důkaz“, ani nenapadne ho zpochybňovat.

Takto mohou média využít Gell-Mannův efekt amnézie. Mohou formulovat problém, jak chtějí, zcela ignorovat realitu a dokonce přímo odporovat stanoviskům, které dříve zastávali. Většina lidí – zapomínajíc, že prolhaní lháři dinosaurických médií se neustále ve všem mylí – ani nemrkne víčkem.

Jakmile pochopíme a osvojíme si tuto lekci, zbývá zodpovědět ještě jednu otázku: jak můžeme tomuto efektu čelit?

Radikální akt vzpomínání

Jak tedy čelit Gell-Mannovi amnézii, která z nás dělá nevědomé mediální zombie? Pamatováním, samozřejmě. Pochopitelně se to snadněji řekne, než udělá, ale to je podstata toho.

Pokaždé, když otevřeme noviny, pokaždé, když zapneme televizi, pokaždé, když zapneme rádio, musíme si udržet v popředí našeho vědomého vědomí, že to, co čteme/vidíme/slyšíme, je vysílání nepřátelské propagandy. Je to v nejlepším případě nepřesná blbost napsaná neschopnými prsy a v nejhorším případě zlomyslné lži, které nás mají uvést v omyl v otázkách, na kterých záleží. Nemůžeme přijmout nic z toho, co říkají, za nominální hodnotu, a musíme vstoupit do každé zprostředkované zkušenosti plně připraveni nevěřit známým, osvědčeným lhářům z dinosaurických médií – i když nám říkají, že nebe je modré a voda mokrá.

Kdykoli v moderních korporátních médiích slyšíme od Waltera Cronkitea nebo některého z jeho duchovních nástupců, měli bychom mít na paměti, že tento duch kdysi obýval sovu z Bohemian Grove a chlubil se, že sedí po pravici Satana v jeho snaze o světovládu.

Pokaždé, když vidíme Dana RATHERA (nebo jeho moderní ekvivalent), měli bychom mít v mysli “jeho hlavu vidět, jak se násilně pohybuje vpřed” v nekonečném opakování.

Kdykoli uslyšíme od Wolf Blitzerů z celého světa o nejnovějším válečném zvěrstvu spáchaném tím či oním nepřítelem amerického ministerstva zahraničí, měli bychom mít záběry z jeho rozhovoru o příběhu znásilnění Kaddáfího viagry překryté písni cirkusového klauna hrajícího v zadní části naší hlavy.

Ale pokud se vážně zapojíme do tohoto cvičení a dovedeme toto radikální zapamatování k logickému závěru, skončíme s ještě radikálnějším závěrem: totiž, že správný způsob, jak uznat neznalost, neschopnost a přetvářku dinosaurických médií, je aby ho přestali konzumovat úplně.

Jak Crichton vysvětlil ve svém projevu z roku 2002:

To je Gell-Mannův efekt amnézie. Zdůraznil bych, že to nefunguje v jiných oblastech života. V běžném životě, pokud vám někdo soustavně přehání nebo lže, brzy ignorujete vše, co říká. U soudu existuje právní doktrína falsus in uno, falsus in omnibus, což znamená nepravdivý v jedné části, nepravdivý ve všech.

Ale pokud jde o média, věříme proti důkazům, že pravděpodobně stojí za to si přečíst další části papíru. Když ve skutečnosti téměř jistě není. Jediným možným vysvětlením našeho chování je amnézie.

[. . .]

Osobně si myslím, že se musíme začít odvracet od médií a data ukazují, že to děláme, alespoň z televizního zpravodajství. Zjistil jsem, že kdykoli postrádám kontakt s médii, jsem mnohem šťastnější a můj život je svěžejší.

Amnézie, opravdu.

Mě? Jdu se nedívat na takzvané “novinky” od známých lhářů z MSM. co ty?

AUTOR: James Corbett

[ZDROJ](#)